

Jeg er inviteret til at udstille som gæst på Den Frie Udstillings årlige udstilling, *Drawing Attention*, hvor jeg vil udfolde tegningens maleriske potentiale i to tegninger af roser med rimfrost. Jeg søger tilskud til honorar hos Rådet for Visuel Kunst til at udføre disse værker da de er meget tidskrævende. Materialer og indramning har jeg søgt hos Statens Kunstfond.

Rimfrosten tegnes med oliekriddt i hvid perlemor. De halvtransparente gullige kronblade gengives med akvarel-farveblyant hvor vandet skyes af det hvide oliekriddt, så rimen visuelt ligger "ovenpå" bladene. Baggrundens støvede blågrøngrå tegnes med lag af alm. tør farveblyant, som er mindre farveintens end akvarel-farveblyant, så baggrunden visuelt ligger bagved.

Rosen med rimfrost kan ses som symbol på kærlighed, men særligt forgængelighed, måske endda vinteren som døden?

Man siger dog også at "Evigt ejes kun det tabte" - Rimfrosten bevarer samtidig rosen, gør den endnu smukkere med den glitrende frost på de halvtransparente kronblade, der er gulnede, rynkede og minder om huden på gamle mennesker. Kronbladene får mig også til at tænke på det gulnede, sarte papir fra tegninger fra en helt anden tid. Måske kunsten og tegningen netop er en modstand mod altings forgængelighed, en ophævelse af flygtigheden som grundvilkår, i hvert fald for en tid...

Min metode er at tegne eller gengive dét som tiltrækker sig min opmærksomhed. Det passer, lidt skævt, med udstillingens titel *Drawing Attention*. Roserne begyndte jeg at fotografere på min bryllupsrejse i maj. Jeg blev tiltalt af den enkle skønhed og af rosen som enkelt, nærmest banalt symbol på kærlighed. Jeg valgte at male roserne i akvarel, vådt i vådt - en teknik med en vis mangel på kontrol, der giver et godt modspil til min præcision, så kronbladene får et taktilt, nærmest kropsligt farvespil. Til denne tegne-udstilling vil jeg dog eksperimentere med den måske lidt hobby-agtige akvarel-farveblyant, fordi min farmor brugte dette medie til halvabstrakte opstillinger i sarte farver, da hun på sine ældre dage blev hobby-kunstner.

Agnes Martin skrev "A painting can't give people anything. People get what they need from a painting".

Jeg projekterer selv en ulykkelig historie ind i roserne om min farmor, som døde for nogle år siden og som siden har vist sig at have dystre hemmeligheder fra sine unge dage, der har trukket spor op i nutiden, måske fordi de var indkapslet i tavshed og skyld... Det er ikke en historie beskueren får del i, men det er min erfaring at det giver værket en visuel intensitet i den sidste ende, når jeg selv kan *mærke* det. Beskueren fænges måske nemmere og projekterer *sin* erfaring over på værket, som var det en skærm.

I min research fandt jeg interessant nok at rosen også blev brugt som symbol på tavshed, bl.a. af frimurerordner og at en rose har været hængt over bordet til hemmelige forhandlinger "sub rosa".

For at gengive rimfrosten på roserne har jeg prøvet mig frem til Senneliers oliekriddt i perlemor, der diskret, men meget lysende reflekterer lyset, som var det iskrystaller. En kunsthistorisk reference er skitser, forarbejder til malerier, f. eks. fra renæssancen, hvor højlys netop markeres med hvidt på mellemtonepapir, og skyggerne modelleres med mørkere tegning og/eller blækklaving. Altså fokus på lys/skygge og form frem for streg.

Disse mere "undseelige" historiske papirarbejder fascinerer mig og fastholder det sete (eller imaginære) fra en helt anden tid på en meget nærværende måde, ofte stærkere end de færdige mesterværker, oliemalerierne. Tegningerne er dog også skrøbelige overfor tidens tand, papiret gulner og smuldrer nemt.

Kærlighed og forgængelighed er forbundet ved at rosen visner og forgår, ligesom alle mennesker i sidste ende og dermed al jordisk kærlighed. Kun idéen om kærlighed er evig: Rosen visner, men tanken om rosen - eller mindet om den elskede, altså rosens navn består. Sådan forklarer Umberto Eco titlen på bogen "Rosens navn" hvor en gammel munk bl a beskriver sin første kærlighed, der blev brændt på bålet som heks, og han lærte aldrig hendes navn at kende.

Den Frie har fokus på samtidskunstneriske fællesskaber. *Drawing Attention* er sammenslutningen Den Frie Udstillings årlige udstilling i 2019, hvor jeg er inviteret som gæst.